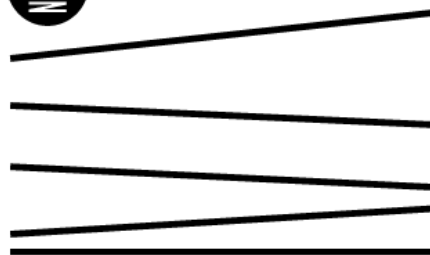

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Jørgensen, Ludvig A.; af Arne.

Nogle Fortællinger, Sagn og Æventyr,
indsamlede i Slagelse-Egnen

Udgivet år og sted | Publication time and place: Slagelse : L. A. Jørgensens Forlag, 1862

Fysiske størrelse | Physical extent:

[6], 85 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Nordtallin
ag. Söga för
Hälsa - Legeren
Hus Arne 1861.

35, - 14

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020705885

Nogle
Fortællinger, Sagn og Eventyr,
indsamlende i
Slagelse-Egnen
af
Arne.

Slagelse.

Boghandler L. A. Jørgensen's Forlag.

Trykt hos C. J. Magnus.

1862.

Forord.

Nærværende Samling Fortællinger, Sagn og Eventyr er for Størstedelen indsamlede i Slagelse-Egnen, og kun enkelte af disse have en fremmed Oprindelse. Men da de ere samlede fra forskjellige Steder og meddeelte af forskjellige Folk, er Fremstillingsmaaden ogsaa blevet noget forskjellig. Saavidt muligt er imidlertid den naive Fremstillingsmaade, som Vonderfolk har, bibeholdt, dog ere forskjellige Ting lempede noget, hvilket blandt Andet gælder om „Studentersøen.“

„Tycho Brahes-Dage“ er efter „Thieles Folkesagn“ og „Præsten i Boeslunde“ er taget af en Samling Sagn, udgivet i Odense, fordi den der fandtes udførligere end noget Andetsteds.

Udgiveren nærer det Haab, at denne lille Samling Sagn dog ikke vil være saa aldeles uden Værd for dem, der elske Fortidens Minder.

Indhold.

Fortællinger.

En Krone	Pag.	1
Den Døvneste	—	2
Jeg og Du	—	3
En Samtale	—	5
Standhaftighed	—	7
En listig Bonde	—	8
Det er nyttigt at kunne prale	—	10
Forsigtighed	—	11
Enuusdegne	—	11
Iglerne	—	13
Præsten i Slagelse	—	14
Meget paa eengang	—	15
Bæddemaalet	—	16
Spøg kan blive til Alvor	—	17
Soldaten Vinter	—	17
En eiendommelig Tilstaelse	—	19

Han bider ikke	Pag.	19
Hemmeligheden	—	21
Præsten og Smeden	—	22
De tre Døttre	—	23
Unyttig List	—	25
Ikke forbi endnu	—	27

S a g n.

Fra Flakkebjerg	Pag.	28
Kulbjerget paa Tubsenæs	—	30
Borherre seer bedst	—	32
Om Spanien	—	32
Eskjærtorsdag	—	33
Hvad hjalp det	—	35
Blæsinge Banke	—	35
Træhesten	—	37
Fanden og Smeden	—	39
Fanden og Skræderen	—	40
Tycho Brahes-Dage	—	40
Præsten i Boeslunde	—	41
Studentersøen	—	43
Nissen i Dnbøse	—	45
De to Munke	—	46
Reersøe	—	47

Eventyr.

Ridder Hauke	Pag. 49
Den indmurede Dronning	— 56
Tosse-Hans	— 63
Niels Hansen	— 74
Manden, som stovede Brænde	— 78
Mikkels Død	— 79
Udvandrerne	— 81
Katten	— 83
En Grævling er dog kun en Grævling	— 84

Fortællinger.

En Krone.

Da en fornem, riig Mand ved Navn Krone skulde begravet, anmodede man Organisten om at spille i Kirken, før og efter Tælen, hvilket han naturligviis ogsaa gjorde. De Efterlevende betalte Embedsmændene daarlig og Organisten fik saaledes kun 2 Rd. for sin Part. Da en Mand Dagen efter traf Organisten, yttrede han sin Forundring over at Arvingerne vilde byde denne saa Lidt. Organisten, der slet ikke deelte denne Anskuelse, svarede: „Hør, veed De hvad, kan Vorherre nøies

med en Krone, saa kan jeg sagtens være tilfreds med 2 Rd."

Den Dobneste.

En Bonde havde to Karle, der ikke vare meget hidfige paa at arbeide. Da de en Morgen gik i Marken for at slaae Græs, saa han med Uergrelse hvorledes de med lange doovne Skridt skrævede afsted og udbrod fortrædelig: Lad mig nu see hvo af Jer, der kan være meest dooven idag. Ved halvgaaen Middagstid faldt det ham ind at hans Føtt muligt havde taget ham paa Ordet; han gik derfor ud til dem, og fandt den Eine liggende i dyb Sovn. Han havde slaaet en lille Plet, redt Seng af Græsset og lagt sig til Ro. Den Anden stod op, og sov ligesaa sødt, idet han støttede sig paa Leeskafet. Bonden vaagnede denne og spurgte: „Hvorfor lagde Du Dig ikke ned ligesom Hans?“ „Aa! jeg gad sgu ikke,“ var Svaret.

Jeg og Du.

En Bonde gif engang ud for at fæste sig et Par Karle. I den første By han kom til, mødte han en Karl paa Gaden: „Kan Du ikke sige mig hvor jeg skal faae en Karl til November?“ spurgte han denne. „Jo, I kan maaskee faae mig,“ svarede Karlen. De bleve nu snart enige om Lønnen, og om Arbeidet som Karlen skulde gjøre, nemlig staae paa Løen og tærstke. Endelig sagde Manden: „Kan Du ikke sige mig hvor jeg skal faae en Karl til?“ „Jo,“ var Svaret, „i den By derovre, er Karle nok at faae.“ „Men det er sandt,“ udbød Manden, „inden vi skilles ad, skulde jeg dog vide hvad Du hedder.“ „Mit Navn er Jeg.“ „Det var dog et luerligt Navn; men det gjør da ligemeget. Farvel!“ Med disse Ord gif Bonden ad den By til, der var ham anvist. Men Karlen skyndte sig at tage nogle andre Klæder paa, hvorefter han gif ad en Gjenvei til den By han havde vilst Bonden, og traf denne paa Gaden. Manden kjendte ham ikke, og begyndte med at spørge, om

en Karl til November, og Skjælmen tilbød sig selv, ligesom forhen. De kom ogsaa snart tilrette om Lønnen og om Arbeidet, der skulde være, at skjære Haffelse og passe Kreaturer. Tilfødt spurgte Bonden: „Hvad er dit Navn?“ „Jeg hedder Du“, svarede Karlen. „Det var da et underligt kort Navn.“ „Ja, saadanne korte er aldrig længer.“

Denne Bemærkning fandt Bonden rimelig, og gif derpaa hjem til sin Gaard. „Hør nu vor Moer,“ sagde han til sin Kone, „til Vinter skal vi rigtig have det godt, for jeg har fæstet to Karle, som hedde „Jeg“ og „Du“. Saa skal „Jeg“ staae paa Løen og tærste, og „Du“ skal passe Kreaturer og skjære Haffelse.“ „Ja, det kan maaskee allersnarest staae til, at det kan gaae saadan,“ sagde Konen leende. Da nu November kom, ventede Manden saa troligt paa sine nye Folk; men der kom ingen af dem. Herover blev han ærgerlig i Hovedet, og sagde til Konen: „Siden de ikke komme det Raf, saa kommer jeg til at staae paa Løen og tærste og Du kommer til at passe Kreaturer og skjære Haffelse.“ „Ja, sagde jeg det ikke

nok vor Fa'er, at det kunde allersnarest slaae til,"
svarede Konen.

En Samtale.

Der var engang en gammel Kone, som mødte
en Dreng; saa sagde hun til ham: „Hvor er Du
fra min Dreng?“

„Jeg er fra Tone.“

„Herregud! er Du fra Tone! Kan Du da
ikke sige mig, om det gamle revnede Huus ved En-
den af Gaden, staaer der endnu?“

„Nei, det er dødt for længe siden af Lunge-
høste.“

„Hm Hm! ja jeg tænkte jo nok at det blev
Enden paa det; for det hvæste og stønnede saameget
i Blæstveir. Men sig mig da, er den halte graa
Hest der endnu i Byen? Jeg saa ham saamænd
hver evige Dag naar han gik tilvands.“

„Nei, han er reist over til Jylland for at være Præst.“

„Ja, der kan man see! han gif rigtig ogsaa altid og nøkkede og snkkede ligesom om han gif og studerede. — Jeg kan huske, der var et stort Gadehjør strax foran i Byen, er det der da endnu?“

„Nei paa det Lav! det er jo brændt af.“

„Er det brændt? Ja, man kunde jo nok formode, at det vilde gaae saadan engang; for det var jo farligt at see saadan en Røg og Damp der stod op af det hver Aften om Sommeren. Og saa laae der en stor Kampesteen i Kjøret, lidt fra Landet, mon han er brændt med?“

„Nei, han var floien med Bildgjæssene længe i Forveien.“

„Naa, var han det? Ja, det er saamænd ikke saa underligt, for alle de Gjæs og Wender der var, de skulde nu altid ligge og pladske omkring ham; og saa har han jo faaet Nykker tilfødt. Men sig mig nu, min Dreng, enten er det Dig eller er det din Broder, som jeg staaer og snakker med?“

„Det er med min Broder, for Svinene aad mig op ifjor.“

„Jh dog! Ja, jeg har jo rigtignok mange Gange tænkt at det vilde gaae saadan med Dig; for da Du var lille, havde Svinene saadan et Mod paa Dig, at de gik og nippede Dig i Kjolen.“

Standhaftighed.

En Kone sagde: „Nu maa jeg hen og have klippet Tøiet til min ny Troie.“ „Du mener vel, at Du vil skjære det til,“ sagde Manden. „Nei, jeg mener, at jeg vil klippe, for jeg gjør det med en Sax.“

„Ja, men man siger dog altid, at man skjær det til.“

„Ja, saa er „Man“ altid tosset; for jeg veed da det kaldes at skjære med en Kniv og at klippe med en Sax.“

Efterat de havde trættedes en lang Tid blev Manden tilsidst saa vred, fordi Konen ikke vilde give efter, at han trak hende ud i Gaarden og bandt hende til Brøndvuppen. Nu formanede han hende til at indrømme, at hun havde Uret, ellers skulde hun druknes. Men Konen skreg: „Nei, jeg flipper! jeg flipper!“ Nu hidsede Manden hende ganske findig ned i Brønden, og hun blev ved at raabe: „Jeg flipper.“ Da Vandet endelig gik hende over Hovedet, rakte hun begge Armene i Beiret og klippede fremdeles med Fingrene. Da Manden saae dette, hidsede han Konen op igjen, og lod hende for Fremtiden have Ret.

En listig Bonde.

En Gaardmand, hvis Datter gik til Læsning, havde det Uheld at blive Uvenner med Præsten fort for Confirmationen. Da han nu havde Marsag til

at frygte for, at hans Datter skulde komme til at staae nederst, sandt han paa følgende Udvei. Paa Confirmationsdagen befalede han sin Karl at kjøre op i Præstens Gaard med et Læs Jødevarer; men naar de første Folk kom ud af Kirken skulde han kjøre hjem uden at læsse af.

Da nu Præsten var gaaet i Kirke, saa hans Kone et stort Læs af gode Sager komme ind i Gaarden. Hun gik strax ud og spurgte Karlen, hvem han hørte til, og om han ikke skulde have læsset af. Karlen nævnte sin Huusbonde, men sagde, at denne vilde nok selv læsse af naar han kom af Kirke. Han fik nu spændt fra, og blev skjænket og bænket, saa det var farligt. Imidlertid flædte Præstemadammen sig paa i en Ruf og gik i Kirke, hvor hun fik Leilighed til at berette Sagen til sin Mand.

Da Confirmanderne skulde stilles op, blev Gaardmandens Datter øverst af Pigerne.

Endelig da Tjenesten var forbi, ilede Præstefolkene hjem for at modtage Foræringen; men man kan nok tænke sig, haorledes de bleve tilmode, da

Alt var borte. Man siger, at Præsten saae sig for, at han ikke vilde saaledes lade sig narre en anden Gang.

Det er nyttigt at kunne prale.

Nogle Bønder vare en Aften komne hen til en af deres Bymænd, hvor de fordrevede Tiden med at drikke og passiare. Efterhaanden som Brændevinen steg dem i Hovedet, begyndte de at rose sig af deres Kræfter, sigende, at Værten kun var en Høsefot mod En af dem. Værten tilstod at han ikke havde mange Kræfter, „men,“ svarede han til, „jeg har faaet en ny Karl, en Gyde, der siger at han er stærk. Jeg skal kalde paa ham, for han er nok ikke bange for et Livtag.“ Da Karlen kom ind i Stuen, maalte han dem med Dinene, luffede derpaa alle Døre og Vinduer op, og spyttede i Næverne. Men da Bønderne havde seet disse Til-

beredelser, tabte de Lysten og luffedede af. Da de vare borte roste Værten sin Karl, og meente, at han maatte være farlig stærk, siden han turde byde dem Alle Spidsen. „Na! a æ misjæl et saa stærk, men a fa dygtig broute,“ svarede Jyden.

Forfigtighed.

En lystig Knøs tog engang et Kosteskaf, lagde det an som et Gevær og sigtede paa sin Moder. „Uf! lad dog være Dreng!“ udbrod hun. „Ja, men det er jo ikke andet end et Kosteskaf, Moder!“ svarede han. „Det er det Samme hvad det er, man kan dog ikke vide om det kunde gaae af,“ sagde Konen.

Snedsdegnen.

I en Landsby, et Par Miil fra Slagelse, levede for omtrent et halvhundrede Aar siden en

Degn, der var vidt og bredt bekendt under ovenstaaende Titel. At han var kjendt saamange Steder, kom deraf, at han kjørte hele Sjælland rundt og solgte Humle, Æbler og Rødder. Humlen var hans bedste Handel; thi efter Sigelsen blandede han vaad Sand deriblandt for at den skulde veie mere. Æbler og Rødder tjente han ikke saameget paa, thi Drengene i de Byer hvor han kom vilde gjerne stjæle dem fra ham. I Rorby ved Kallundborg, havde engang en Dreng listet sig til at give Røddeposen et godt Krydsnit, idet Snusdegnen stod paa Bognen. Da denne nu kjørte ud af Byen, raslede alle Rødderne ud af Posen igjennem den utætte Bogn ned paa Veien og bleve opsamlede med stor Glæde af alle Byens Børn. Samme Degn var tillige meget ureenlig baade med sin Klædedragt og med sit Snus. Da han engang i Præstens Forsald skulde læse med Confirmander, lod han dem komme ind i sit Sovestue, hvor han laae splitternøgen i Sengen, og saaledes underviste han dem. En Dag kom Præsten ind i Degnens Havn og beklagede sig over at dennes Sviin brød igjennem

Risgjærdet, der adskilte Haverne. Snusdeggen benægtede dette sigende, at det var umuligt for et Sviin at komme der igjennem. Da blev Præsten vred, han tog Degnen og stødte ham med Magt igjennem et Hul paa Gjærdet, derpaa sagde han: „Kan Du nu see, at der kan komme et Sviin igjennem, Du!“

Iglerne.

Der blev engang hentet Doctor til en syg Bonde. Doctoren sagde, at han skulde have Igler. Kort efter kom Bonden sig og tog til Kjøbstaden for at betale Lægen. „Naa, hvordan gik det med Iglerne?“ spurgte denne. „Ja,“ var Svaret, „den Første havde jeg sku nær aldrig faaet i mig, for ham tog jeg ligesom han var krøbet ud af Glaskeu, men jeg blev gal og sagde: Enten Du kribler eller fraler saa skal Du herved, saa gav jeg ham

et Knæk med Tænderne og sank ham. Men de andre gif det sku meget bedre med, for vor Moer hittede paa at stege dem i Smør."

Præsten i Slagelse.

For mange Aar siden levede i Slagelse en Præst der var meget klog og som var Doctor i Theologi. En Bonde, der havde brækket sin venstre Arm, spurgte en Pige, hvor Doctoren boede, og da dette netop var udfør hvor Præsten boede, troede hun det var ham, der var meent og viste Bonden derind. Efter mange Omstændigheder fik Bonden Præsten i Tale og sagde da: „Ja, jæ æ nu kom med lit forkeert ætter 'ed, aa har slaved min venstre Arm i Smadder, aa nu vilde jæ li'egodt be' Doutren gjøre ham i Orden.“ „Ja, min gode Mand, jeg er nok Doctor, men det er i det Hoiere.“ „Naa, saa'n a forstaa, ja, saa ka'd s'gu itte hjælpe

nouet, saa ded æ den Benstre dæ æ smaddred.⁶⁰
 Dermed gif han.

Meget paa eengang.

I den nordligste Deel af Norge, hvor Folf sjelden eller aldrig komme til Kirken, fordi de have saa langt dertil, hændte det sig engang at en Bondskone kom i Kirken, midt under Prædikenen. Hun afbrød Præsten med disse Ord: „Hør, Du som raaber i Skabet, Du! vil Du gifte mig med Guts-ten, og døbe mig Glutten og jorde mig Gubben der.“ Meningen var, at hun vilde have begravet sin første Mand, vies til sin anden og have døbt det Barn, som hun havde faaet ved den Sidste.

Bæddemaal.

En Præst, der var en meget ivrig Kortenspil-
ler, sad engang en Lørdag Aften og fik sig en
gemvrtlig Polkspas med nogle af sine Bønder. Da
sagde en af disse: „I Morgen kommer nok Ja’er
ikke med den Snak, som vi føre i Aften.“ „Hvor-
for ikke?“ spurgte Præsten. „Jo, for han skal jo
prædike, da det er Søndag.“ „Aa, ikke Andet!
vil I vædde Noget med mig, at jeg skal nævne
baade Kløver og Spader, Hjerter og Ruder i min
Brædiken.“ Bønderne vilde ikke troe, at det kunde
lade sig gjøre, og indgif en stor Væddesærd derom.
Næste Dag vare de Alle i Kirke. Præsten talede
om den Ondes Magt over Syndere, og fik Leilig-
hed til at sige: „Ja, I fremture i Eders Ugudelig-
hed lige indtil Djævelen kommer ind igjennem Ru-
derne og slaaer sine Klø’er i Eders Hjerter. Da
ville I maafee raabe: Spa’r os! men da er det
forsildigt.“ Og saalunde vandt han sit Bæddemaal.

Spøg kan blive til Alvor.

To Karle snakkede om, at det maatte vist være en let Død at hænges; og endskjøndt Ingen af dem vare kjede af Livet, sagde dog den Ene: „Jeg troer jeg vil prøve hvordan det er, men Du skal tage mig ned saasnart jeg sloiter. Da den Anden havde lovet ham det, tog han et Reeb om Halsen og hængte sig op paa en Bjælke i Laden. Imidlertid snærede Rebet Halsen sammen og fik ham til at sprælle med Arme og Been, samt til at snøre Munden sammen. Den anden Karl der saae dette, sagde leende: „Ja, det kan sgu ikke hjælpe, at Du spidser Mund, naar Du ikke sloiter;“ og han lod ham hænge. Da den Hængte endelig blev stille mærkede den Anden, at det var galt, og skyndte sig at tage ham ned, men saa var han død.

Soldaten Winter.

I den Tid man brugte hvervede Tropper heri Landet, fandtes der blandt Kjøbenhavns Soldater

en Nordmand ved Navn Winter. Han havde den Bane, naar det blev ham for kjedeligt, at desertere, men naar han da havde styret sin Lyst og streifet omkring, saa kom han frivillig tilbage hver Gang. Da han var godt lidt af sine Foresatte, slap han gjerne med nogle Brygl, der ikke gjorde ret ondt. Engang da han just var kommen tilbage fra en saadan Udflugt, og havde faaet sine Smak, sagde Obersten til ham: „Hvor Fanden kan Du dog slippe bort hver Gang, saaledes som vi paa Dig, Winter, det kan jeg ikke forstaae!“ „Na, det er smaa Ting for en raff Karl, Hr. Oberst. Næste Gang jeg vil løbe, skal jeg saamænd fortælle Dem det i Forveien.“ „Ja, Du glemmer det nok“, meente Obersten, og dermed skiltes de. Nogle Maaneder efter, henad Foraarstiden, stod Winter Skildvagt udenfor Oberstens Bolig, og det var just stærkt Løveir den Dag. Obersten var ved at gaae i Byen og sagde, idet han gik forbi Skildvagten: „Det tør godt idag.“ „Ja, nu gaaer Winter snart sin Vej“, var Svaret. „Det er da ogsaa paa Tiden“, sagde Obersten og gik videre. Næste Morgen

blev det berettet, at Winter var deserteret; da Obersten huskede sig om, maatte han tilstaae, at Winter havde sagt ham det i Forveien.

En eiendommelig Tilstaaelse.

En Bonde, der kom til Jernbanestationen ved Sorø i samme Dieblig Toget, som han skulde med, afgik, udbrod meget forbitret: „Der kjører det jo ad Helvede til, og jeg skulde været med.“

Han bider ikke.

For mange Aar tilbage levede der i en By i Nærheden af Kallundborg en Præst, som var en meget distrahit og sær Mand. Hans Særheder fremkaldte ofte slemme Scener, af hvilke dog efterstaaende skal være den værste.

Præsten havde blandt Andet en Hund, der fulgte ham overalt, og var en Sondaag netop kommet op paa Prædikestolen med Præsten. Degnen og Hunden levede ikke paa den venstkabeligste Fod, og da Degnen efter den Tids Skik og Brug vilde bringe Tillysningsbogen op til Præsten, netop som Prædikenen sluttedes og Præsten begyndte paa Fader-vor, blev Hunden vred over at Degnen turde nærme sig det hellige, opheiede Sted, som den og Præsten indtog. Der var imidlertid intet derved at gjøre, og Degnen listede sig forsigtigt midt op paa Trappen, men nu var al Fred brudt, og der opstod følgende tragikomiske Scene:

Hunden knurrer.

Præsten: „Fader vor Du som er i Himlen, vil Du holde Kjæft Hund, helliget worde dit Navn, (Hunden knurrer) kom De kun, Nielsen, Til komme dit Rige, Skee din Villie som i Himlen saa og paa Jorden, det var dog et ubehageligt Spektakkel, o. s. v. o. s. v.

Nu var Nielsen avanceret til det øverste Triumfen af Frygt for Hundens skarpe Tænder blev,

han staaende. Bræsten havde fortsat, og i Brede over den indtraadte Forstyrrelse glemte han sig selv, og udbrød lidenskabeligt: „Men frels os fra den Onde, han bider ikke Nielsen.“

Hemmeligheden.

En Pige var bleven gode Venner med den Karl, der tjente i samme Gaard, men Ingen maatte vide det, og hun havde sin haarde Nod med at faae ham til at bevare Hemmeligheden, da han var noget eenfoldig. Engang da hun stod og forklarede hvorledes han skulde forholde sig, sagde hun tilsidst: „Dg naar Du nu kommer ind i Stuen i Aften, saa kan Du lade som om Du var gal paa mig, og sige: Ganden fare i Dig, paa Skremt.“ Da nu alle Folkene sad og fik Madvere, udbrød Karlen med de Ord til Pigen: „Ganden fare i Dig paa Skremt,“ hvorover de Begge bleve ugleete og deres Forhold røbet.

Præsten og Smeden.

En Landsbypræst stod Midfaste Søndag i sin Kirke og prædikede over Dagens Evangelium: Jesus bespiser 5000 Mand (Joh. 6). Da han nu vilde opfordre Tilhørerne til at beundre dette Mirakel, kom han i sin Jorighed til at sige, at Herren havde bespiist 5 Mand med 5000 Brød. En Mand blandt Menigheden ved Navn Peer Smed, udbød da med de Ord: „Det kunde jeg minsfæl ogsaa have gjort.“ „Drages til Minde af Menigheden“, raabte Præsten, og fortsatte dernæst sin Tale. Første Tingdag derefter stævnedes han Smeden, fordi han havde afbrudt ham. Peer søgte vel at forsvare sig derved, at det var Sandhed, han havde sagt, men Vogn det som Præsten var kommet med, dog hjalp det ham ikke; thi han blev dømt til at betale en stor Bøde. Men desværre havde han ingen Penge, og maatte derfor sælge to røde Stude, som han nødigt vilde af med.

Midfaste Søndag næste Aar, var Smeden ogsaa i Kirke, men denne Gang tog Præsten ikke feil

paa Munden, men sagde at Jesus havde bespiist 5000 Mand med 5 Brød, og udbød dernæst: „Kunde Du ogsaa det, Peer Smed!“ „Drages til Minde af Menigheden“ raabte nu Smeden; og da Tjenesten var forbi sagde han til Præsten ude paa Kirkegaarden: „Ifjor sagde jeg Noget i Kirken, som kostede mig de røde Stude; men iaar har Fa'er sagt Noget, som skal koste ham hans Kjøle og Krave.“ Derefter anlagde han Sag imod Præsten, der vel maatte give en stor Bøde, men fik dog Lov til at beholde Kjøle og Krave.

De tre Døttre.

En Kone havde tre voksne Døttre, men de vare Alle ugifte; thi Moderen havde forkjælet dem saaledes, at de ikke havde Lyst til stændigt Arbejde, og desuden havde de ikke engang faaet lært at snakke redeligt. Endelig kom der da en Frier til en af

dem. Han var langveis fra, og kjendte ikke deres Rygte. Moderen havde i Forveien forbudt Pigerne at sige Andet end Ja og Nei, saalange han var der. Nu holdt hun da en Lortale over Dottrene, og sagde, at de vare stille og ærbare Piger, som altid sad ved deres Rok, og af saadanne store Totter Hør, som de havde paa Rokkene, kunde de hver spinde tre om Dagen. Frieren lod som om han tog Alting for gode Varer, men stak dog hemmelig sin Nøgle i den ene Tot. Efter at han var bleven skjænket og bænket, bød han Farvel, og lovede at komme igjen om en otte Dages Tid. Næste Gang da han kom, var han endnu mere antagen, og Moderen gik strax ud i Stegerset for at bage Kager, medens Frieren var ene med Pigerne. Allerbedst som de sad og spandt, gik Traaden over for den Yngste, og hun udbrod: „Der bafst Taad.“ „Kyt Kude paa,“ sagde den Mellemste; men den Ældste sagde formanende: „Mo'er saa'e vi maatte itte jaffe, og I jaffer endda.“ Frieren gik nu hen til den Tot, hvor han havde skjult sin Nøgle, og, medens han solte paa Hørren og roste den, listede han sig

til at tage Nøglen, der sad paa samme Sted hvor han havde sat den. Derpaa gjorde han sig et Grinde ud i Gaarden, hvor han sadlede sin Hest og red sin Vej. Men de tre Piger bleve aldrig gifte.

Unyttig Ligt.

Et Par Gaardfolk havde en Datter, der var blind, endstjøndt hendes Dine saae ud ligesom andre Folks. Nu frygtede de meget for at denne Legemsfeil vilde forhindre hende fra at blive gift, og besluttede derfor at skjule den for de Beilere, der maatte komme. Indvendig i Huset kunde Ingen mærke paa Datteren hvordan hun havde det; thi der var hun saa godt kjendt, men i Haven vidste hun ikke saa god Besked. Derfor havde Moderen fundet paa at trække Snore langs med Plomsterbedene, og at slaae en Knude udfor hver Urt. Naar nu Datteren gik paa Gangene og lod Fingrene

glide langs med Snorene, saa vidste hun hvor hver en Blomst stod, og deres Navne kunde hun udenad. Engang kom der da saa en Frier langt borte fra, og han lod til at synes godt om Pigebarnet. Imedens han blev beværtet inde i Stuen, havde Tjenestepigen af Ondskab rykket alle Blomsterne op, og sat en Klat Møg istedetfor hver. Da Beileren nu efter Maaltidet gik ud i Haven med Datteren, sagde denne: „Sikken en kjon Tulipan.“ Den unge Karl troede, at hun var tosset, dog uden at lade sig forstaae dermed. Den blinde Pige blev nu ved at nævne alle Blomsterne, der havde staaet udfor hver Knude paa Snoren, saa at Frieren tilsidst opdagede hendes Skarank. Endelig da Pigen sagde: „Sikken en deilig Lillie, vil Du ikke lugte til den?“ tabte Frieren Taalmodigheden og sagde: „Jeg kan hverken lide Dig eller dine Lillier!“ hvorpaa han gik sin Vej, og de saa ham aldrig siden.

Ikke forbi endnu?

I en Gaard i den nordligste Deel af Norge, havde de den Skik, at Huusbonden eller en af hans Folk kom i Kirke een Gang om Aaret, til en af de store Høitider. Da Karlen nu havde været i Kirke, en Paaskefest, spurgte Huusbonden ham: „Naa, hvad sagde saa Præsten idag, Ole?“ „Na, han fortalte om En, ja, hvad han hedder har jeg glemt, som de slog fast paa et Træ, til han døde. Saa kom han i en Grav og saa blev han levende igjen om 3 Dage.“ „Hvad!“ udbød Bonden, „er den Sag ikke forbi endnu? den begyndte han paa issjor Paaske!“

Sagn.

Fra Glaftebjerg.

Imellem Skjorpinge og Glaftebjerg laae en Hoi,*) hvori der i gamle Dage boede Trolde. En Aften, da en Karl red der forbi ad Veien til Glaftebjerg, stod Høien paa fire gloende Bæle, og Troldene dandsede derinde, saa Ilden fløi omkring dem. Det var dog to af dem, som ikke dandsede; thi de vare komne op at flaaes. Idet Karlen red forbi Høien, spurgte han disse, hvorfor de sloges; men han fik intet Svar. Da han saae noiere efter, blev han overbevist om, at Slagsmaalet gjaldt et Solbæ-

*) Den er fløiset for saa Aar siden.

ger. „Skal vi ikke lade ham drikke en Gang af Bægeret?“ sagde den Gne, og, da den Anden gav sit Minde dertil, rakte de Karlen Bægeret; men han var bange for, at denne Troldedrik skulde skade ham, og han kastede den derfor over sin ene Skulder. En Deel af Indholdet faldt paa Hesten og afbrændte baade Hud og Haar. Karlen beholdt Bægeret og red, saa stærkt Hesten kunde rende, henad Beien. Men den ene Trold, Genbeen, blev vred, tog en stor Steen og kastede den efter Karlen, dog uden at ramme ham. (Stenen ligger endnu paa Stedet, hvor den faldt,**) og den bærer tydelige Spor af Troldens fem Fingre.) Ved Stenen selv er der den Mærkelighed, fortæller man endnu, at den hverken kan fløves eller sprænges — Rilerne døves og Krudtet vil ikke fjendes ved den. Genbeen gav sig nu til at løbe efter Karlen og var nærved at naae ham, da den anden Trold, som ikke gjerne saae, at Genbeen fik Bægeret, raabte til Karlen: „Forlad det Bolle (banede) og søg det Knolle

*) Ved Broen over Halkvaad, paa Wiøllerens Løb.

(ufjern) og fly til det hellige Sted, ellers naaer Genbeen Giirbeen!" Karlen red ogsaa strax ind (rimeligviis over Glakkebjerg Instituts) Marker,*) og Trolden fulgte efter, men maatte hoppe over alle Knoldene og kunde derfor ikke komme hurtigt nok afsted. Karlen stræbte efter at komme til Glakkebjerg Kirke, og da han kom til Kirkegaardsmuren, var Trolden nærvæd at gribe ham, men han kastede Bageret ind over Muren og væltede sig selv bagefter ind paa Kirkegaarden, og der maatte Trolden lade ham være; thi der havde han ingen Magt. Bageret blev i Glakkebjerg Kirke og er der endnu den Dag idag.

Kulbjerget paa Tudsenæs.

Da den sorte Død rasede i Landet, vare de grumme hedsfulde Menneskeoffere som Bod for store

*) Paa ovennævnte Mark var der for en Menneskealder tilbage endnu en Masse Knolde, bekendte under Benævnelsen Frederik Christians (den daværende Gier) Knolde.

Landeplager, endnu ikke gaaet det danske Folk af Sinde. Saaledes fortælles, at paa Tudsens samledes Almuen for at raadslaae om hvad Bod der kunde findes, for den herskende sorte Død. Det besluttedes da, at et stort Offer skulde gøres, nemlig af Mennesker, som levende skulde sættes i Jorden. Da i det samme tvende smaa Tiggerbørn kom gaaende, bleve de udseete til dette Offer, og en Grav blev derpaa strax gravet. Nu loffede man Børnene, som vare hungrige, til at gaae ned i Graven, og der spise det Brød man rigelig vilde tildele dem. Dette gjorde Børnene, men aldrig saasnart vare de nede i Graven, og havde begyndt at spise, før Folket begyndte at faste Jorden over dem. „Ei!“ raabte de smaae Dreng, da den første Skovl Jord kastedes over dem, „der falder Jord paa vort Smørrebrød!“ Dog, Jorden kastedes over dem og man hørte dem aldrig mere. En temmelig stor Hvi, Kulbjerget kaldet, siges at være deres Grav, og Bogterdrengene fra Byerne fortalte længe indbyrdes dette Sagn, og fældede mange Taarer over de smaa Tiggerbørn.

Borherre jeer bedst.

Sanct Peder kom engang ind for Borherre med to store Flokke af Sjæle, den ene Flok havde han bestemt til Helvede og den anden til Himmerig. Da Borherre nu skulde eftersee Dem, der skulde høre ham til, kasserede han Adskillige, og jog dem hen til den anden Flok, idet han sagde til Peder: „Kan Du ikke see, der sidder en sort Slange inden i Hjertet paa dem?“ Og da han kom hen til Dem, der skulde høre Ganden til, vare der ogsaa Nogle, som han førte hen til sine Egne, idet han sagde til Peder: „Kan Du ikke see den lille klare Stjerne, de have i Hjertet?“

Om Spanien.

Den Gang Borherre havde skabt Jorden og addeelt den i Riger og Lande, kom Alverdens Hel-

gener til ham. Enhver vilde udbede sig gode Gaver for sit Land. Og Spaniens Skytshelgen var ikke god at fornoie. Han bad om at hans Land maatte være frugtbart, især paa god Viin, om at Luften maatte være mild og behagelig, om at Belugt maatte fylde dets Bjerge og Dale, om at det maatte vorde beboet af tappre Mænd og deilige Qvinder. Alt dette blev ham tilstaaet. Men han var ikke tilfreds endnu. Han bad fremdeles om, at der maatte bestandig herske Fred og Ro i Landet. „Nei holdt!“ sagde Vorherre, „nu faaer Du at nøies. Skulde jeg opfylde dit sidste Onske med, saa kunde jeg vist ikke styre mine Engle i Himlen; thi saa vilde de nok Allesammen hellere boe i Spanien.“ Og derfor maa der altid være Urolighed i samme Land.

Skjærtorsdag.

Naar man er i Kirke Skjærtorsdag, og har hos sig det første Æg en ung Høne (Hønneke) har

lagt, uden selv at vide det, da kan man see alle Troldherene. En Bondekone vilde den Dag i Kirke, og havde sin lille Datter med. Medens Tjenestepigen klædte Datteren paa, kom hun af Skjelmeri et Hønnefæg bag i Datterens Hue, uden at denne mærkede det. Da de nu kom ind i Kirken og havde sat sig, begyndte den lille Pige at raabe: „Nei, see Moer! der sidder En med en Mælkemand paa Hovedet! Nei, see dog! der sidder En med en Kjerne.“ Moderen stødte paa hende og bad hende at tie; men det var nu altfor morsomt. „Nei, Jøses Moer! der kommer En med en Dreballie paa Hovedet —, og der er En med en Bøtte —, see, der kommer En med en Vandspand —, nei, ih dog!“ Længere kom hun ikke; thi Moderen gav hende „en paa Kassen“ saa at Egget gik istykker. Nu kunde den Lille ikke see mere end andre Folk, og sad derfor meget ordentlig den øvrige Kirketid. Men Moderen vidste ikke hvad der havde bevirket Datterens Munterhed.

Hvad hjælp det!

Hver Nytaarsnat naar Kloffen er 12, har Kreaturet Magt til at tale; og da samtale de baade om det nye og om det gamle Aar. En saadan Nat var en Bonde frøben op paa Stængen over Dvæget, for at høre hvad det vilde tale om. „Jaar kunne vi sagtens leve,“ sagde Køerne; „thi Tærskemanden har ladet 6 Tdr. Korn blive i Halm.“ Da Manden hørte det, lod han al sin Halm tærske om, og fik meget rigtig de 6 Tdr. Korn; men inden Vinteren var omme, havde han mistet alle sine Køer.

Blæsinge Banker.

En Bondefarl gik en Aften paa en Huulvei, der skærer sig igjennem Blæsinge Banker ved Slagelse. Da saae han i den vaade Veigrøft en bro-

get Kalv, der stod og alkede, og kunde ikke komme op. Karlen tog da fat i dens Hoved og Hale og slæbte den op paa Veien. Men da han nu rigtig saae paa den, var den bleven til et farligt stort Djævelskab. Dette befattede ham nu at følge med, og de kom da heelt ind i Banken, der var ganske udhulet. Spøgelseset spurgte nu Karlen om han havde Lyst til at tjene der, saa skulde han faae en stor Løn. Karlen turde ikke sige Nei, og han fik da at vide, at han ikke skulde bestille Andet end at føre Noget fra den ene Ende af Bankens Indre, hen til den anden, hvor der brændte en urimelig stor Ild. Hvad det var, der skulde i Ilden, fik han ikke at vide; men han saae en Vogn og fire røde Bæster, som han skulde bruge. Da han havde faaet den Bæsked, bad han om Forlov til at gaae hjem, for at hente sine øvrige Klæder. Dette blev ham tilladt, og inden han vidste et Ord deraf, stod han paa Veien udenfor Banken. Han gik nu hjem til sine Forældre, som boede der i Nærheden, og gav sig til at samle sine Sager, uden at tale om hvad der var forefaldet. Da Forældrene nu spurgte,

hvorfor han pakkede ind, maatte han ud med Sproget. De vilde nu overtale ham til at lade den Tjeneste være, men han paastod, at han var nødt til at holde sit Løfte. Derpaa tog han sit Løi og løb ud af Døren. Forældrene bleve saare forfrækkede; de løb efter ham og indhentede ham. Nu kaldte de Naboerne til Hjælp og førte ham med Magt tilbage. Han gif derpaa tilsengs og faldt i en svær Sygdom, under hvilken han bestandig vilde løbe fra dem til Blæsingø Banker. Da han kom sig igjen, fik han vel Stadighed paa sig, men saasnart Noget siden med et Ord mindede ham om hans Eventyr, begyndte han strax at blive urolig og forvildet.

Træhesten.

En Herremand skulde engang gjøre Bryllup for sin Datter; og da denne forlangte, at alle Pi-

ger og Jomfruer i den hele By skulde bedes med, saa føiede han hende heri. De dandsede nu og holdt sig lystige en heel Dag til langt ud paa Natten. Da de skulde hjem, kom de til at følges ad, der skulde til een Side. Efterat de havde gaaet et Stykke Bei bleve de vildfarne, og befandt sig pludselig ved en stor Tørvemose. I en af Tørvegra-
vene saa de en stor svær Træhest. De sex Piger, der vare dygtigt overgivne, sprang med megen Lat-
ter op paa Hesten, men den Syvende blev paa Engen, og raabte til de andre, at de vare tøsfede, og at de skulde komme op igjen, hvilket de slet ikke vilde. Da sagde hun i sin Forstrækkelse, at de maatte endelig komme, for Træhesten var vist et Spøgelse. Aldrig saasnart fik hun sagt det Ord, før Hesten med alle Pigerne sank, og Ingen fik dem at see mere.

Fanden og Smeden.

I en Landsby, et Par Miil fra Slagelse, boede for mange Aar siden en Mand, om hvem Folk sagde, at han havde med Fanden at bestille, og havde givet sig ind til ham, for at faae Rigdom. Det gif ham nu godt i lang Tid, men en Dag saae man fra Smedien to Ravnne, som holdt sig til Stedet, og som tilsidst satte sig paa Smededøren. Folkene derinde undrede sig derover, men Smeden sagde: „Ja, de to Ravnne kjender jeg nok, de ville nok see, om der er Ravn (Rogn) eller Mælk i mig. Han havde en vrinst Hest, et farligt pænt Kreatur, som han havde opfødt til at slaaes med Fanden; den satte han sig op paa, og red ad Marken til. Efter nogle Timers Forløb kom Brinsten tilbage og stod i det hvide Skum; men der var ingen Mand med. Da de nu ledte efter ham, fandt de ham langt ude paa Marken, men han var ganske død og farlig mishandlet.

Fanden og Skræderen.

Fanden fik engang det Indfald at sje omkap med en Skræder. Denne tog en almindelig Ende Traad i sin Naal, men Fanden tog næsten et heelt Nøgle i sin; thi han vidste, at det vilde sinke hvergang Naalen skulde traades. Men da han nu stak Naalen igjennem Toiet og skulde trække Traaden ud, fandt han ikke Plads dertil i Stuen, men maatte fare igjennem Binduet og langt ud paa Marken for hvert Sting; hvorimod Skræderen i den Tid gjorde mange Sting, og vandt saaledes let sit Bøddemaal.

Tycho Brahes=Dage.

Paa en Tycho Brahes=Dag maa man aldrig foretage sig noget Vigtigt, da man aldrig faaer Held med, hvad man paabegynder disse Dage. Der er To og Tredive af disse Ulykkesdage og de ere:

I Januar: den 1ste, 2den, 4de, 6te, 11te, 12te
og 20de.

I Februar: den 11te, 17de og 18de.

I Marts: den 1ste, 4de, 14de og 15de.

I April: den 10de, 17de og 18de.

I Mai: den 7de og 18de.

I Juni: den 6te.

I Juli: den 17de og 21de.

I August: den 20de og 21de.

I September: den 16de og 18de.

I October: den 6te.

I November: den 6te og 18de.

I December: den 6te, 11te og 18de.

Præsten i Boeslunde.

I Frederik den Tredies Tid, da Kjøbenhavn
saalænge var beleiret af de Svenske, og hele Sjæl-
land var i deres Magt, levede der en velhavende

Præst i Boeslunde ved Slagelse, som blev kaldet Hr. Jochum og var i sin Tid en anseet Mand. Sjenden holdt sig meget til hans Huus, og han fandt, for ikke at lide større Tab, sin Regning ved at tage vel imod de svenske Officerer og beværte dem med det Bedste han havde, saa tidt de besøgte ham. Men eftersom Retten i Krigstider er hos den Stærkeste, maatte Præsten undertiden see paa, at hans Gjæster, naar de havde spiiist og druffet, endda ikke vare fornøiede, men toge hver sin Solv-skee og hvad andet, der fandtes paa Bordet af nogen Værdi, og stak det til sig. Præsten lod sig dog aldrig forstaae med, at han engang mærkede det, skaffede nyt igjen, og uagtet han ofte havde talt med Kong Carl Gustav, beklagede han sig dog aldrig over nogen Fornærmelse, men tilkjendegav stedse, at han var velfornøiet med de Svenskes Opsørsel. Dette gik saaledes hen, indtil Præsten en Dag blev bedet til at spise hos en af Generalerne; Nogle mene hos Kongen selv. Da Maaltidet var forbi, tog Præsten sin Skee, sin Kniv og Gaffel, gjemte dem hos sig, uden at tale et Ord derom, og

lod, som om det saa skulde være. Man reiste sig fra Bordet, og Præsten gjorde sig færdig til at gaae bort; da man mærkede, at han ikke gav det tilbage, som han havde taget, erindrede man ham derom og tilkjendegav ham, at man meget maatte forundre sig over en saadan Opførsel. „Er det da ikke Skif i Sverrig?“ spurgte Præsten. Man undrede sig over dette Spørgsmaal og svarede Nei. „Da har jeg troet det,“ vedblev han, „thi saaledes have de Svenske altid gjort hos mig.“ Ved denne Leilighed blev det bekjendt, uden at Præsten kunde ansees for Anklager, og strax skal der være blevet befaleet, at hans Solvtooi skulde tilbagegives ham.

Studentersøen.

I Slagelse Lystskov er et Sted, der kaldes Studentersøen. Nu er det en Eng, men det skal have været en smuk Sø. Man vil vide, at, da to

Studenter engang, lidt berusede, roede ud paa Søen
 en Aftenstund, bleve de enige om at forsøge at kalde
 Søens Vander frem. For at opnaae dette, sang de:

„Hør, Vander! Jer kalder nu Ungdommen frem,
 O kom! o kom!

Dg, vil I, saa følge vi med Jer hjem,
 O kom! o kom!”

Nu hørtes der en deilig, selsom Sang fra Bunden
 af Søen:

„Dg skrækkes I ei, naar vi komme frem,
 Men holde Ord;

Dg give I Slip paa Benner og Hjem
 Deroppe paa Jord,

Dg følge med os og blive os tro,
 Saa komme vi nu;

Hvis ikke, saa faaer I aldrig Ro
 Dg Fred i Jer Hu.”

Bedøvede af Sangen svarede Studenterne:

„Hør, Vander! vi kalde og kalde igjen,
 O kom! o kom!

Hvi tage I ikke os Begge til Ben?

O kom! o kom!”

En Kreds af deilige Væsner stege frem, omringede
Baaden og sang:

„Nu er I Bore, og aldrig meer
Til denne Verden I hører og seer;
Men Tiden skal komme, da Sjælene fri
Skal flyde fra Fængslet, I lægges i.
Naar Stedet, hvor Vandet udsletter Jert Spor,
Er blevet til god og til frugtbar Jord,
Da fryde Englenes yndige Chor
Sig ved de tvende Frelste, der troer.“

Saaledes lyder Sagnet, og, som man vil see,
er dette tildeels gaaet i Opfyldelse.

Nissen i Dndløse.

En Kone i Dndløse havde lagt Mærke til, at
det Meel hun havde, varede saalænge, uagtet hun
stadigt tog af det. Da hun derfor en Dag figede
igjennem Nøglehullet for at glæde sig over det deiz

lige meget Meel hun havde, saae hun en lille Nisse i graa Klæder, som stod og sigtede flittigt. Konen tænkte strax, at nu havde hun fundet Belgjoreren, og syede en deilig ny Dragt, som hun hængte paa Meelkassen, og blev saa staaende, for at see hvad den lille Fyr syntes om Klædningen. Nissen kom, iførte sig den nye Klædning, men da han mærkede, at Melet støvede og spolerede hans nye Klæder, kastede han Sigten bort og sagde:

Bli'er Nissen klædt som Junker, som Junker han
 sig teer,
 Det støver, det gjør Melet, som vel sagtens Du
 seer;
 Nu siger jeg Farvel og sigter aldrig meer.

De to Munke.

Ved Veien mellem Skjorpinge og Harrested findes 2 Kors. Anledningen til disse skal efter

Sagnet være, at 2 Munke fra Antvorskov Kloster, paa en Godvandring bleve uenige og besluttede strax at afgjøre Striden ved Tvekamp. Den Ene blev i Kampen saa haardt saaret, at han blev liggende paa Stedet. Den Anden naaede nedenfor Banken og gik ind paa en Eng, hvor han vilde knæle og bede om Tilgivelse for den Brøde, han havde begaaet; men just som han knælede, aabnede det Saar sig, han havde faaet; han seguede om og døde. Der, hvor hans Blod randt, fremsprang en Rilde, der, saavelsom det Kors, der blev sat, findes endnu den Dag i Dag.

Reersøe.

Reersøe skal i de første Tider have været aldeles ubeboet og omgivet af Vand. Der fortælles, at en Familie, under en stor Landesot, vadede ud til Den for at redde sig fra Smitte. De byggede

Jeg strax en Hytte; men, da de om Aftenen vare faldne isøvn, bankede det paa Døren. Manden, som vidste at der ikke boede Noget, blev forstræffet, og spurgte hvem det var. „Jeg er Dens Gier, og, naagtet jeg er mange Hundrede Aar gammel, har jeg aldrig været under Tag i de kolde Nætter; nu er jeg gammel og trænger til lidt Pleie, vil Du yde mig den, skal det gaae Dig og dine Efterkommere vel.“ Manden og Konen stode op og lavede Alt saa beqvemt for Gubben som muligt. Før Dag stod den Gamle op, og idet han gik, sagde han: „Saalænge denne Døs Beboere ligner Dig i Sindelag, skal Velstand og Glæde herske her.“ De maa vel have holdt dem dette efterretteligt, da det er en bekjendt Sag, at der hersker megen Velstand endnu paa Den — gjæstfrie ere de.

Æventyr.

Ridder Rante.

Der var engang en Konge og en Dronning, som kun havde een Datter tilsammen. Medens Barnet endnu var spædt, døde dets Moder; og Kongen, der ikke kunde sidde hen som Enkemand, giftede sig paany. Med sin sidste Dronning fik han ogsaa en Datter. Nu gik det der som det jo gaaer saamange andre Steder, at Stedbarnet skete Uret. Kongen holdt ligemeget af begge Pigebornene, for han var jo Fader til dem Begge, men Dronningen var saa

grulig avindsyge paa sin Steddatter, der var den Bedste og Smukkeste. Da Døttrene bleve voksne, kom der saamange unge Brindsere i Huset; men de saae ikke engang til Dronningens egen Datter, hvorimod de hængte altid efter den Anden; og hvad Moderen syntes om det, kan man jo nok begribe. Saa fik hun da overtalt Kongen til, at sende sin ældste Datter bort. Han havde et lille Huus, der laae dybt inde i en Skov, og ingen Mennesker vidste af det at sige. Dette Huus blev nu sat istand til Brindsessen, og forsynet med Mad og Drikke for en lang Tid; hvorpaa Kongen og Dronningen kjørte hende derud, og efterlod hende ganske alene. Nu meente jo Dronningen, at hun sagtens kunde saae sin Datter gift; men efter den Tid kom ingen af de unge Brindsere i Huset hos Kongen.

Nu levede Brindsessen imidlertid i sin Enghed ude i Skoven, og kjædede sig dygtigt. En Aften, da hun havde lukket Dørene, og var sengesfærdig, hørte hun at der var en Kat, som flagede sig udenfor. Strax lukkede hun den ind og flappede den, gav den Mælk, og lod den ligge der om

Natten. Om Morgenens var den borte, men kom igjen om Aftenen, og saaledes gif det 3 Dage i Træk. Den fjerde Dags Aften, ved Sengetid, hørte hun, det bankede paa Døren; da hun spurgte hvem det var? svarede en Stemme:

Luf op for Ridder Ranke
med de lange Skanke-
og den forgyldte Fod.

Hun lukkede nu op og saa paa den Fremmede. Det var en gammel laset Mand med lange Been, hvoraf det ene var af Træ og forgyldt.

Han sagde nu:

Giv Mad til Ridder Ranke
med de lange Skanke
og den forgyldte Fod.

Prindsessen satte da for ham det Bedste hun havde. Derpaa bad han:

Laan Huus til Ridder Ranke o. s. v.

og hun gav ham Lov til at blive der om Natten. Saa bad han igjen:

Red Seng til Ridder Ranke o. s. v.

Brindsessen redte nu til ham i den forreste Stue paa Gulvet. Da bad han paany:

Klæd af nu Ridder Ranke o. s. v.

Det syntes hun næsten var formeget at forlange; men saa tænkte hun paa, at han var gammel og svag, og saa hjalp hun ham af Klæderne. Tilfældt bad han:

Klø Ryggen paa Ridder Ranke o. s. v.

Det var nu det Allerværste han kunde forlange af hende, for hun syntes det var saa slaut, men da han saae saa bønligt til hende, fløede hun ogsaa hans gamle Ryg. Nu gif han da iseng; men om Morgenens var han forsvunden. Om Aftenen kom han igjen, og saaledes gif det 3 Dage tillige. Den sidste Aften lovede han, at han skulde nok belønne hende. Da hun om Morgenens derefter stod op og begyndte at rede sit Haar, saa drysfede der saamange Perler og Edelstene ned omkring hende; og

det blev ved saalænge hun redte sig. Forundret herover udbød hun: „Nei, see!“ og strax faldt der en Guldskilling ud af Munden paa hende; og det blev ved hvergang hun talte. Da hun fik i Sinde at see sig om, var Huset blevet nyt og prægtigt, baade udvendigt og indvendigt; desuden stod der den yndigste Rosengaard i Blomster, rundt omkring det. Kort efter kom Kongen og Dronningen derud, og de forundredes høiligt ved at see al denne Herlighed. Prindsessen maatte da fortælle dem Alting, saaledes som det var gaaet til; og derpaa befalede Stedmoderen hende, at følge hjem med. Dagen efter blev den yngste Prindsesse kjørt ud til Skovhuset, og Moderen formanede hende til at forholde sig i alle Maader, ligesom hendes Søster, for at hun kunde blive ligesaa begavet. Det varede nu ikke længe, inden hun hørte Ratten miaue ynkeligt; men istedetfor at lukke den ind, tog hun en Kjev og bankede den dygtigt. Saaledes gif det i 3 Af-tener; men den fjerde Aften bankede det paa Døren, og da hun spurgte hvem det var, svarede en Stemme:

Luf op for Ridder Ranke
med de lange Skanke
og den forgyldte Fod.

Hun luffede nu op; men da hun fik ham at see ved Lys, gav hun sig til at lee og gjøre Nar af ham. Da han nu bad om Mad, gav hun ham Noget i et Kattetrug paa Gulvet; og da han bad om at laane Huus, viste hun ham ud i sit Hønseshuus. Saa bad han hende om at rede Seng, men hun bar et Par Kampeftene ind til ham at ligge paa. Derpaa vilde han klædes af, men hun rev og flaaede i hans Klæder, saa de gik istykker. Da han endelig bad om at hun vilde flø ham paa Ryggen, hentede hun en stor Skruppekost og skruppede ham med til Huden gif af. Saaledes gif det 3 Aftener tillige; men den sidste Aften lovede han, at han skulde nok belønne hende. Prindsessen laae nu og drømte om Ratten, om al den Herlighed hun ventede; og om Morgenen da hun vaagnede, var hun hurtig til at komme i Klæderne. Da hun begyndte at rede Haaret, faldt det allerværste Utøi ned omkring hende, og idet hun forbauset herover

ædbød: „Nei, see!“ sprang der en æfel Skruptudse ud af Munden paa hende. Nu blev hun ved at rede og kjæmme sig; men jo mere hun kjæmmede, desmere Utoi kom der. Forbittret herover begyndte hun at bande og skjælde; men for hvert Ord hun sagde, kom der en Skruptudse af Munden. Saa fik hun i Sinde at see sig om i Huset; men da var det blevet en saldesfærdig Hytte, et rigtigt gammelt „Brol,” og rundt omkring det vorede de værste Skoldenelder, Skræpper og Skarntyder. Over alt dette blev hun nu saa arrig, saa hendes Ansigt blev saa rynket, at hun lignede en gammel Gribbenille. Nogle Dage efter, kom Forældrene for at see til Brindsessen, men de bleve saare forfærdede ved at see denne Glendighed. Moderen blev saa gal, at hun ikke vilde have sin Datter med hjem, men dømte hende til at blive i Hytten altid. Den ældste Datter blev snart gift med en deilig Kongesøn, der fik sin Faders Land, og der lever de lykkeligt endnu, hvis ikke de ere døde.

Den indmurede Dronning.

Der var engang en Konge og en Dronning, som regjerede over et stort og herligt Rige; men de havde ingen Børn at efterlade det til. De sørgede nu saameget over dette Savn, især Dronningen, som græd ofte i Gensomhed derover. Engang kom der en gammel pjaltet Mand til hende. Han sagde: „Jeg veed nok hvorfor Du sørger, men giv Dig tilfreds, thi Du skal komme til at føde en Søn, naar Du blot vil love og holde mig, at jeg maa staae Fadder til ham, naar han skal døbes.“ Dronningen saae paa hans lasede Klæder; men saa tænkte hun, at det var dog kun en ringe Ting, han forlangte, for saa stor en Gave; hvorfor hun lovede ham det. Noget efter blev Dronningen frugt-sommelig, og kort før hendes Redkomst, maatte Kongen drage i Krig mod nogle Oprørere. Men ved Afskeden maatte Dronningen love ham, at hun altid vilde passe det Barn selv, som hun skulde føde, og aldrig betro det, hverken til Ammer eller Barne-piger. Nogle Uger efter fødte Dronningen et smukt

Dregebarn, som hun selv holdt over Daaben; og tæt ved Siden af sig saae hun den pjaltede Mand. Han bøiede sig ned over Barnet og hvidskede: at Alt hvad det nogensinde ønskede, skulde det faae. Disse Ord hørte Kongens Livjæger, der stod tæt ved; og han meente, at saadant et Barn var værd at have, hvorfor han besluttede sig til at stjele det. Han ventede nu hver Dag paa Leilighed dertil; men Dronningen passede for godt paa, og skilte sig aldrig fra Barnet, hverken Nat eller Dag. En Middag, som hun sad i et Lysthuss, med sin Søn paa Skjødets, var hun imidlertid falden i Søvn; og Jægeren, der luskede om hende allevegne, saae det neppe, før han listede sig paa Hofesokker hen og tog ubemærket Barnet fra Dronningen. Da hun vaagnede og savnede Barnet, blev der jo en forfærdelig Jammer. Alle Tjenerne maatte ud for at lede, men de ledte allevegne, uden der hvor Barnet var, og kunde altsaa ikke finde det. Da nu Kongen en Tid efter kom hjem, blev han saa opbragt paa Dronningen, at han lod bygge et høit Taarn ude i Skoven, og der var hverken Vinduer

eller Dørre paa det. Heri blev nu Dronningen sat; hun fik et Lys, et Brød og en Krukke Vand, hvorpaa der blev muret til efter hende. Men Kongen kom aldrig mere i denne Egn af Skoven og forbød alle sine Folk at nævne den Ulykkelige's Navn. Jægeren opdrog imidlertid den lille Kongesøn som sit eget Barn, og da han boede affides i den store Hovedstad, var der Ingen, som fattede Mistanke til ham. Da nu Barnet var blevet nogle Aar gammelt og havde faaet lidt Forstand, fik Jægeren travlt med at lære det at ønske; thi det kunde ikke forstaae, at det sagde Ønsket bag efter ham, men det maatte selv forstaae og begjære hvad det sagde. Men efterhaanden fik Jægeren dog Barnet lært til at ønske ham adskillige gode Ting, saasom: et prægtigt Slot at boe i, en Tønde Guld, Undest hos Kongen o. s. v. Ifølge det sidste Ønske kom Jægeren i stor Raade hos Kongen, og maatte daglig følge ham paa Jagt. Da Drengen blev større gik han ogsaa med, og saa tidt hans foregivne Fader kunde faae ham til at ønske: Gid vi havde det Dyr eller den Fugl, saa faldt de strax til Jorden. Naar

Kongesønnen selv stød paa Noget, ramte han det altid; thi han ønskede jo saa med det Samme, at han maatte træffe. Omfider lagde Kongen Mærke dertil, og spurgte Jægeren ud om Drengens sælsomme Held; men han bildte Kongen ind, at det var kun et sikkert Die og en sikker Haand, der udgjorde det. Der var desuden en ung Jomfru i Jægerens Huus, som tjente ham; denne Pige kom ogsaa med nogle besværlige Spørgsmaal om Drengen; men fik naturligviis ikke Sandheden at vide. Jægeren blev nu bange over dette Spørgeri og besluttede at stille sig af med Drengen, hvilket just ikke var saa let, da han nu var bleven en stor og stærk Ungling. Den onde Mand betroede nu Jomfruen, at Unglingen skulde dø, og bad hende at være ham behjælpelig dermed, saa vilde han til Gjengjæld ægte hende, og aabenbare hende hele Hemmeligheden, naar først Mordet var fuldført. Jomfruen, der havde Knoslen meget kjær, blev saare forstræffet, men lovede dog at gjøre hvad Jægeren forlangte, i det Haab, at hun derved skulde kunne frelse sin Ven. De aftalte nu, at hun skulde for-

give ham, og dernæst affkjære hans Tunge, hvilken skulde være Jægeren et Tegn paa, at Gjerningen var skeet; thi han vilde reise bort imedens. Da han var vel borte, fortalte Jomfruen til Drengen, hvad hun havde paataget sig, men tilspiede, at hun meget hellere vilde selv tage Gift, end give ham den. Dog vidste hun ikke hvorledes hun skulde slippe fra Jægeren, og alligevel faae Hemmeligheden at vide, uden at vise ham den affkaarne Tunge. Da gif Unglingen ud i Skoven og skjød en Hind, hvis Tunge han affskar og flyede Jomfruen. Om Aftenen, da Jægeren kom hjem, havde Knøsen skjult sig i Stuen. Jomfruen fortalte da, at nu havde hun opfyldt hans Ønske og foreviste Tungen, som et Beviis derpaa. Nu takkede Jægeren hende og fortalte saa hele Hemmeligheden om den unge Karl. Neppe havde denne hørt det, før han kom frem af sit Skjul og ønskede, at Jægeren maatte blive til en trebenet Hund, som altid maatte følge ham. Ved et andet Ønske forvandlede han Jomfruen til en Rose, som han stak paa sit Bryst. Dagen efter skulde han og Jægeren følge med Kongen paa Jagt.

Kongesønnen gif da med sin Rose paa Brystet, fulat af sin trebenede Hund op paa Slottet. „Hvor er Jægeren,” spurgte Kongen ham. „Han er her i Nærheden,” var Svaret; og saa blev der ikke talt om ham; thi Kongen fandt saadan Behag i Unglingens Væsen og Tale, at han glemte Jægeren. Inden Kongen vidste af det, vare de komne lige til Fangetaarnet; men da han saae det, vilde han vende om igjen. „Hvem sidder der?” spurgte Sønnen; „det maa Ingen tale om,” svarede Kongen fortørnet. Da gav Kongesønnen sig tilkjende for Faderen. Denne blev vel saare glad, men turde dog knap tro det. Da sagde Sønnen: „Til Beviis paa at jeg taler sandt, ønsker jeg at Taarnet maa falde ned, og at min Moder maa være levende endnu. Da faldt Taarnet ned med et stort Rabalder, men midt imellem de nedstyrtede Mure, sad Dronningen frisk og sund. Hun havde ikke spist mere end det Halve af Brødet, forresten havde hun ligget i en Dyale i 17 Aar. Nu kan man jo nok tænke sig den Fryd, der blev imellem dem. Saa bad Kongen om at faae Navnet at vide paa den, der havde

anstiftet alle Uhykkerne. Brindsen ønskede da, at Jægeren maatte lade sig see for Kongen i sin rigtige Skikkelse. Dette skete, men Diebliffet efter blev han igjen den trebenede Hund. Da nogen Tid var gaaet for dem i Glæde og Gammen, bad Kongen varret deres Søn om at lede sig en Brud op, og at gifte sig. Han var villig dertil, men bad dem om, strax at lave til, til Gæstebud, saa skulde han nok skaffe Bruden. De lavede da Altting til, i den Tanke, at Brindsen vilde imidlertid reise bort og hente en Brindsesse; men han reiste ingen Steder, hvorover de undredest meget. Da Alt nu var i Orden, tog han sin Rose i Haanden, kyskede den og hvidskede et Par Ord; da stod Jomfruen ved hans Haand i sin sædvanlige Skikkelse. Der blev nu et Bryllup paa Kongens Slot, ligesaa fornøiet, som om det havde været i en fattig Hytte.

Tosje-Hans.

En gammel Bonde havde 3 Sønner, som ofte bade ham om at afstaae Gaarden til En af dem, men han sagde, at de skulde først ud i Verden at høre og see Noget, saa skulde han nok siden give Gaarden til den, han synes, der havde baaret sig bedst ad. Den Ældste reiste nu ud at tjene, og fæstede sig til en Præst. Tjenesten skulde vare fra Esteraarstiden af, og saa til Gøgen kuffede det næste Aar. Karlen skulde have 40 Rd. i Løn, men han maatte paa ingen Maade blive vred, ellers skulde Præsten have Lov til at skjære en Støvlesaal ud af hans Ryg. Det gik nu meget godt i Forstningen; men senere hen blev Præsten saa urimelig, saa at Karlen tilsidst blev vred, og forlangte at reise. Det fik han ogsaa Lov til, efterat Huusbonden havde skaaret en Støvlesaal af Skindet paa hans Ryg. Nu reiste da Karlen hjem til sin Fader med et bedrøvet Ansigt. Saa skulde da den anden Søn prøve Verden, og han kom til at tjene den samme Præst; thi det var jo en god Løn der

vankede, og man kunde jo jagtens bare sig for at
 blive vred, meente han. Men det gif ham nu al-
 drig en Stump bedre, end hans Broder. Den
 yngste Søn hed Hans, og han var saa underlig i
 sit Væsen, at Ingen regnede ham for Noget; der-
 for blev han kaldet Tøsse-Hans. Han kom nu og-
 saa til at tjene Præsten paa de samme Vilkaar,
 som Brødrene havde havt; dog maatte Huus-
 bonden love, at han heller ikke vilde blive vred,
 ellers skulde Karlen ogsaa have Lov til at skjære
 en Støvlesaal af hans Ryg. Det gif nu meget
 godt den første Dag, men anden Dagen da det var
 Middag, saa gif Pigen hen og smækkede Døren i
 Laas for Hans, istedetfor at kalde ham ind. Det
 var jo en gal Redelighed for ham; dog hittede han
 paa Raad. Han gif nemlig op paa Loftet, og
 maalte en halv Tønde Korn i en Sæk, hvilket han
 bar hen til Kroen. Her fik han nu baade Mad og
 Drikke for Kornet, og Kromanden bad ham om at
 komme snart igjen. Da nu Præstens fik det at vide,
 syntes de da ikke godt om det, men Manden turde
 jo ikke lade sig mærke med nogen Brede, dersom han

ellers vilde have sin Ryg fri. Hos Præstens var der et Par Hingste, som ingen Menneſter turde have med at gjøre, fordi de vare ſaa gale. Nu beſluttede Madamen, at Hans den næſte Dag ſkulde ud at pløie med Hingſtene; thi ſaa tænkte hun, at han nok kom galt afſted. Men Hans var imidlertid blevet gode Venner med Pigen, og hun aabnede ham, hvad der foreſtod. Derfor ſtod han op midt om Natten, ſlap Hingſtene løs, og kyste ad dem, ſaa de toge Flugten ad Skoven til. Om Morgenen, da Præſten fik det at vide, havde han jo ſtor Lyſt til at blive vred igjen; men han holdt ſig. Da befalede han Karlen at tage ud og pløie med et Par Stude. „Hvor er Fa'ers Mark?“ ſpurgte Karlen. „Det veed Perſille,“ ſvarede Præſten, „Du kan bare pløie, der hvor han gaaer hen.“ Perſille var Præſtens Hund; den var vant til at løbe med Folkene i Marken. Saaſnart Hans traf Studene frem, var Hunden paa Benene, og løb nogle Gange rundt i Gaarden; derpaa ſøgte den Marken. Karlen ſpændte da Studene for og pløiede Steenbroen, ſaa Gnifterne fløi allevegne, hvor Per-

stille havde gaaet; saa ploiede han fremdeles bag
 efter ham paa den haarde Bei, indtil de kom ud i
 Marken. Her satte Hunden sig paa Enden; da
 holdt Karlen stille og satte sig paa Blovaasen.
 Endelig blev han kjed af dette, og gav Hunden et
 Rap over Benene af Blovkjeppen. Persille, der ikke
 var vant til denne Slags, hylede og foer paa 3
 Been ad Byen til. Hans ploiede nu bagefter, saa
 stærkt han kunde drive Studene; men da de skulde
 over et Steengjærde, som Persille havde sprunget
 over, kom de til Skade og brækkede Halsen begge
 to. Nu var det jo reent galt. Præsten var jo
 dygtig vred indvendig, og Madammen sagde til
 ham: „Ja, vi maa have Hans bort inden ret længe,
 for ellers ødelægger han os Altting.“ Den næste
 Dag var en Søndag. Da nu Madamen vilde
 med i Kirke og Pigen var syg, fik Hans Ordre til
 at koge Suppe, til de kom hjem. Efterat Madamen
 havde givet ham god Bessed, soiede hun til: „Min
 Mand kan saa godt lide Persille, glem ikke at komme
 den i“. Nu fik jo Hans travlt; han satte Vand
 paa, skræbede Gulerødder, skrækkede Kartofler og

rørte Klumper. Derpaa hængte han Præstens Hund og kom ham saa i Suppegryden, heel og holden. Da Præsten og Madamen nu kom af Kirke, stod Suppen paa Bordet og røg ad dem. „Der er jo ingen Persille i,“ sagde Præsten. „Her kommer han,“ sagde Hans, og kom ind med Hunden paa et stort Fad. Naa, det var dog det Allerværste endnu. Madamen regnede dygtig op til Hans; men det brød han sig kun lidt om. Da han var gaaet ud, sagde hun til sin Mand, at i Morgen skulde det være den sidste Dag Hans var i Præstegaarden, for nu skulde hun nok narre ham til at tage bort. Hun sad nu oppe længe før Dag og smurte sig over med Tjære, hvorpaa hun væltede sig i Bjær og Duun. Derefter krøb hun op i et Træ i Gaarden, og gav sig til at kufke som en Gøg. Nu vækkede Præsten Hans, og sagde til ham: „Kan Du ikke høre Gogen kuffer?“ „Jo, det har jeg hørt saalænge“, sagde Karlen, og trak et Par Burer paa. „Saa veed Du jo nok, at Du skal reise,“ vedblev Præsten. „Det var da en artig Gøg,“ bemærkede Hans, „dersom han kan

lukke, saa maa han vel ogsaa kunne flyve," sagde han, og tog en Brandhage for at stikke til Gøgen med. Præsten bad nu for den stakkels Juhl; men Hans truede med at stikke ham ihjel, dersom han ikke fløi. Nu bød Præsten ham dobbelt Løn, dersom han vilde reise og lade Gøgen være. Dertil var Hans villig, og nu reiste han hjem til sin gamle Fader med 80 Rd. i Lommen, men han maatte ikke faae Gaarden endnu; thi Faderen forlangte, at han skulde skaffe ham det pæneste Tørklæde, der var i hele Landet. Saa maatte da Hans afsted igjen. Da han gik igjennem en Skov, kom der en sort Kat, som strog sig op af ham. „Kan Du sige mig hvem der har det kjonnest Tørklæde, lille Mis!" sagde Hans. „Det har Skovrideren, som er over denne Skov," svarede Katten. „Hvor skal jeg faae Fingre i det?" „Du kommer til at give Dig i Tjeneste hos Skovrideren, og forlange Tørklædet til Løn; men kom, saa skal jeg følge Dig derhen." De fulgtes nu ad derhen, og saa sagde Katten, at han skulde give sig i Snak med den gamle Mand, som stod udenfor og slækkede Brænde,

saa vilde han nok faae bedre Bæst. Hans gif
 da hen til Brandehuggeren og fortalte ham sit
 Grinde. „Ja, Du faaer nok Tjeneste her, hvis
 Du kan vogte 9 Harer,“ sagde den Gamle. „Det
 bliver vel lovlig strengt,“ meente Hans. „Ja,
 men jeg vil give Dig denne Fløite; naar Du blæ-
 ser i den ene Ende, saa løber Harerne, og naar
 Du blæser i den anden, saa komme de igjen; men
 Du maa ikke sælge nogen af dem. Gaf nu kun
 ind og lad Dig fæste.“ Hans gif nu ind til Skov-
 rideren og blev fæstet til at vogte de 9 Harer, og
 hans Løn skulde være det kjønneste Tørklæde. Næste
 Morgen, da Hans skulde ud med Harerne, gav han
 et Stød i Piben, hvorpaa de fløi afsted over Grø-
 ter og Gærder. Han blæste i den anden Ende af
 Fløiten, og see! da kom de springende og saae paa
 ham, ligesom for at spørge, hvad han vilde dem.
 Naa, det var jo ingen Sag for Hans. Saaledes
 gif det nu nogle Dage. Da kom en Morgen Skov-
 ridersens Pige og vilde kjøbe en Hare af ham. Nei,
 han vilde da ingen sælge. Ja, det var det Samme
 hvad den skulde koste. „Nei, jeg trænger ikke til

Benge," svarede Hans, „men dersom Du vil give mig 7 Kys, saa maa Du faae en Hare." Pigen slog med Nakken og vilde paa ingen Maade, men da der nu ikke var noiere Kjob, gav hun Hans de syv Kys, ja, desuden et i Tilgiwt. Nu fløitede Hans ad Harerne, og puttede en af dem i Pigens Kurv. Da hun var kommet saa langt bort, at hun ikke kunde see Hans, fløitede han ad Haren. Strax sprang den af Kurven og kom til ham igjen. En Timestid efter kom Skovriderens Kone og vilde kjøbe en Hare; men Hans vilde da ikke sælge nogen ringere end 7 Kys. Madamen blev jo frygtelig fornærmet, og sagde reentud Nei; men tilsidst gif det med hende ligesom med Pigen. Nu puttede hun sin Hare i en Pose, bandt for den og gif sin Bei. Da hun var kommet Hans ud af Syne, fløitede han, og strax kom Haren springende. En Stund efter kom Skovrideren og havde det samme Grinde som de Forrige. Hans forlangte for sin Hare, at Skovrideren skulde kysse ham — ikke paa Munden, men paa et andet Sted. Manden skabede sig jo ilde i Førstningen, og vilde slet ikke, men tilsidst

gjorde han det alligevel, dog gav han intet Kys i Tilgiwt. Nu fik han en Hare, som han puttede i Kommen, og knappede Drakken over; men da han var kommen et Stykke bort, kunde han ikke holde Haren, hvor gjerne han vilde; thi den hørte, at Hans fløitede. Da Skovrideren kom hjem, spurgte han sine Fruentimmer, hvad de havde maattet give for Haren, og blev vred da han hørte, at de vare slupne betydeligt lettere end han. Endelig fik da Hans udtjent, og da han havde passet sin Dont affurat, kunde jo Manden ikke nægte ham Torklædet. Nu reiste Hans hjem til sin Fader i den Tanke, at han skulde faae Gaarden, men nu forlangte den Gamle, at han først skulde skaffe ham den smukkeste hvide Hest, der var i Landet. Ja, saa maatte jo Hans paa Farten igjen. Da han kom til Skoven, kom den sorte Wis til ham, og var saa venlig. Hans takkede den for sidst, samt fortalte, hvad han nu gik efter. Ratten lovede at hjælpe ham, ogsaa denne Gang; og de fulgtes ad til en stor Banke, med et dybt Hul i. „Nu faaer Du et Kieb om Livet,“ sagde Ratten, „og saa his-

ser jeg Dig ned i Banken. Der kommer 3 Gange Noget for at kyse Dig, men det kan ikke gjøre Dig Fortræd, hvis Du ikke bliver forfnytt." Hans blev da hisset ned igjennem det mørke Hul, og stod snart paa Gulvet i en farlig stor og skummel Stue. Her kom nu et forfærdeligt grumt Udyr imod ham; det brølede, og lod som om det vilde sluges ham, men Hans lod sig ikke forfnytte, og det maatte da gaae sin Vej. Strax efter kom et, der var meget værre, og tilsidst kom det Allerværste; men Hans brød sig kun lidt om dem, da han vidste, at de ikke kunde gjøre ham Noget. Endelig kom der en deilig hvid Hest ind i Stuen, og Hans sprang strax op paa den. Bludselig revnede Banken med et stort Rabalder, og blev til et prægtigt Slot. I Døren stod en yndig Prindsesse, som vinkede ad Hans. Da stod han af Hesten og gik ærbødig hen til hende; men hun faldt ham om Halsen og fortalte, at hun var den sorte Kat, hans gode Ven, som nu var løst af en Fortryllelse. Kort at fortælle: der blev jo snart et Par af dem, og Hans fik hendes Faders Kongerige. En lille Tid efter hjørte Hans i

al sin Herlighed med Kudske, Tjenere, Løbere og Forridere til sin Faders Gaard, dog tog han ikke lige til Gaarden, men til en Kro i Nærheden. Her iførte han sig sine sædvanlige Klæder, og red derefter alene til sin Faders Sted, paa den hvide Hest. Men der kom han lige tilpas, for hans ældste Broder, som havde faaet Gaarden, holdt netop Bryllup den Dag. Hans var altsaa ikke velkommen, da han kom med Hesten og fordrede Gaarden for de mange Prøver han havde gaaet igjennem. Han blev da Uvenner med Broderen, som tilfiodt lod sine Karle binde Hans og smide ham ud i Svinehuset. Men Hans havde sine Tjenere i Nærheden, der kom og løste ham. Morgendagen derefter førte han i al sin Stads hen til Broderen, og fortalte ham, at han brød sig kun lidt om Gaarden; han havde faaet Andet for sin Næse. Broderen blev jo bange for at Hans skulde hævne sig paa ham, men han førte strax igjen, dog tog han sine gamle Forældre med sig, da han kunde tænke, at de neppe fik det godt der hvor de vare. Og nu levede Hans sin øvrige Tid som en stormægtig Konge. De havde

vel kaldt ham Tøsse-Hans, men han var nok ikke
saa tøffet, som han løb aved om til.

Niels Hansen.

En Bonde havde havt 3 Koner efter hveran-
dre. Den Første slog han heelt ihjel, den Anden
slog han halvt ihjel, og den Tredie slog han for-
dærvet. Da den Sidste blev begravet, laae der
imellem den opkastede Jord en Hovedskal. Denne
spærkede Bonden til, sigende: at denne Hovedpande
havde mange Gange spiiist Juleastens-Nadvære hos
ham. Da nu Juleaften kom, og Bonden sad til-
bords med sine Folk, bankede det paa Portlaagen.
Manden gik selv for at lukke op; men han var
uærvæd at daane af Skræk, da han fik at see, at
det var en Beenrad, med den Hovedskal paa, som
han havde spærket til. „Lad mig faae Juleastens-
Nadvære hos Dig, Niels,“ sagde Spøgelsset, og nu

kjendte Manden det paa Mælet; thi det var hans første Kone. Han turde da ikke sige Nei, og den Døde kom ind, og baade aad og drak. Da hun nu var ved at gaae, bad hun Manden om at komme til hende næste Juhl, for at spise Nadvære. Han takkede og lovede at komme, men han havde ikke i Sinde at holde det. Næste Juleaften, da Bonden sad og fik Nadvære med sine Folk, bankede det paa Laagen igjen. Da han hørte det, forbød han dem Alle at lukke op, idet han fortalte, at han selv havde sat paa allevegne. Imidlertid begyndte hele Gaarden at ryste, ligesom om den skulde til at falde. Da turde Ingen blive i Stuen, men da de kom ud i Gaarden, hørte de Spøgelsset, som sagde: „Lukker I ikke op, saa vælter jeg hele Gaarden.“ Nu var jo Manden nødt til at aabne Laagen. Da sagde den døde Kone: „Du kom jo ikke til mig, som Du lovede.“ Han kunde ikke svare Noget dertil. „Nu skal Du følge med strax.“ vedblev hun, „for ellers bliver jeg hos Dig.“ Saa maatte da Bonden følge med til Kirkegaarden, og de sank ned igjennem Graven; han vidste knap rigtig hvordan de kom afsted.

Derpaa kom de igjennem en bældørf Gang, og
 saa blev det lyst igjen, og de kom forbi en Kilde
 med Gis paa. „Denne Kilde fryser ikke uden hver
 Hundrede Aar,“ sagde Spøgelseset. Nu gik de videre
 og kom til et Kirsebærtræ, der blomstrede. „Dette
 Træ blomstrer ikke uden hver Hundrede Aar,“ sagde
 den Døde. Saa kom de ind i en Stue. „Her kan
 Du blive lidt, og Du skal ikke blive bange for
 hvad Du seer,“ sagde Beenraden, og gik sin Vej.
 Som Bonden nu sad der i sin Enlighed, kom der
 en Mand og en Kone ind, og de vare nok Uvenner,
 for Manden slog Konen heelt ihjel. Derefter kom
 samme Mand igjen med en anden Kone, og hende
 slog han halvt ihjel. Tredie Gang kom han med
 en ny Kone og slog hende reent fordærvet. Alt
 dette maatte Bonden see paa, men der var Ingen,
 som fornærmede eller rørte ham. Nu kom den Døde,
 der havde ledsaget ham, igjen, og havde Mad med
 sig, som hun bad ham at spise; men han kunde
 hverken spise eller drikke. Derefter vilde Spøgelseset
 følge ham hjem, og de gik da den samme Vej, de
 vare komne. Da de naaede Kirsebærtræet, sagde

Dødningen: „See nu blomstrer det igjen, saa er det Hundrede Aar siden vi vare her sidst.“ Nu kom de til Kilden; da sagde den Døde: „See, nu er der Jis paa den igjen, saa er det Hundrede Aar siden vi vare her sidst,“ men Manden troede det slet ikke. Saa kom de igjennem den mørke Gang, og inden Bonden vidste af det, stod han paa Kirkegaarden. Nu vilde han skynde sig til sin Gaard, men han kunde ikke kjende den, endssjøndt det var hvils Dag. Saa gif han hen til Præstegaarden, for den kunde han kjende, og bad Præsten at vise sig sin Gaard. Men Præsten sagde, at der var ingen Gaard i Byen, der tilhørte ham, og meente, at han var gal. Da Manden blev ved at staa paa sig, og sagde, at han hed Niels Hansen, slog Præsten op i Kirkebogen, og fandt, at en Gaardmand af dette Navn havde boet i Byen for Hundrede Aar siden. Men da Niels Hansen nu fik Bished herom, sprak han af Harme og døde.

Manden, som skovede Brænde.

Der var engang en Mand, som red ud i Skoven paa et Faar, for at hente Brænde. Da han kom derud, løb Faaret fra ham, og saa maatte han gaae paa sine Been. Da han havde gaaet et lille Stykke, mødte han en Bognstang. Han sagde til den: „Bil Du blive her, ellers slaer jeg Dig med en Kugle;“ da maatte Stangen blive der. Han gik nu videre og mødte et Par Forhjul; da sagde han ogsaa til dem: „Bil I blive her, ellers slaer jeg Jer med en Kugle;“ og saa turde de ikke gaae nogen Steder. Derefter gik Manden bedre frem, og mødte en Langvogn, som han sagde det Samme til. Derefter kom han til et Par Baghjul, saa til fire Bognkjeppe, derpaa til en Bognbund, og tilsidst til et Par Hjælle. Alle disse Dele truede han paa Livet, og de maatte blive paa det Sted, hvor han saae dem. Nu gik han dybere ind i Skoven og fik Die paa en Skade, der sad oppe i Toppen af et Træ og raabte: gæk, gæk, gæk! Da sagde han til den: „Bil Du komme herved strax, ellers slaer

jeg Dig med en Kugle." Saa turde Skaden ikke lade være at flyve ned til Manden, som puttede den i Lommen. Derpaa sankede han sig en Bogn af de Dele, han havde mødt, og læsede den med Brænde. Nu spændte han Skaden for, satte sig op, og kjørte lystig ad Hjemmet til. Skaden skreg rigtignok: gæk, gæk, gæk! men det hjalp den aldrig en Smule.

Miffels Død.

Der var engang en Mand, som havde en Gaas, et Faar og en Hest, og dem jog han ud i Skoven, at de skulde gaae paa Græs. Da de kom derud, mødte de Ræven, som spurgte dem, hvad de skulde. Efterat han havde faaet det at vide, tilbød han sig at vise dem rigtig godt Græs, hvis han saa maatte æde dem, naar de bleve fede. Dette lovede de. Da de nu omsider vare blevene godt i

Stand, kom Ræven. Han vilde da først begynde med Gaasen, men hun sagde: „Jeg er saa bescidt lad mig svømme ud for at vadske mig, saa vil jeg smage Dig bedre. Mikkil lod sig bifalde hermed, men da Gaasen først kom ud i Søen, vilde den ikke mere i Land. Da nu Ræven havde ventet syv Lange og syv Brede, indsaae han, at han var blevet narret; men han trøstede sig med, at han havde endnu Faaret og Hesten tilbage. Han gif da til Faaret og forlangte at æde det. „Ja, det har Du jo Lov til,“ var Svaret, „men saa skal Du begynde forfra.“ Ræven var trofskyldig og gif hen foran Faaret, men da stødte det ham saa skammeligt, saa han maatte krybe fra det. Nu kom Ræven hen til Hesten og bad noget forknytt om han maatte æde ham. „Ja,“ svarede denne, „det kan være det Samme, men saa skal Du begynde bagfra.“ Det vilde nu Ræven helst, for han kunde nok huske endnu, hvordan det gif, da han stod foran Faaret. Han gif da om bagved og skulde just til at tage sig en rigtig Mundfuld, da Hesten slog ud

med Bagbenene og gav den stakkels Mikkelt saadan en Dretøve, saa at han aldrig reiste sig mere.

Udvandrerne.

En Hane stod ude i Forstuen og hørte hvorledes Manden og Konen lagde over, at alt Hantreaturet skulde slagtes til Datterens Bryllup. „Saa skulde en Anden blive her længere,“ sagde Hanen, og begyndte at sparke ud af Gaarden. „Hvor langt gjælder Reisen?“ spurgte Andrikken, der laae i Møddingepølen. „Ja, det har jeg ikke bestemt endnu, men her bliver jeg da ikke; thi alt Hantreaturet skal slagtes. Vil Du med saa kom,“ sagde Hanen. Andrikken fulgte nu med; og efterhaanden kom de paa deres Reise forbi Gaardens Faar, Gjæs og Kver. Til dem Alle fortalte Hanen, hvad der skulde skee; og derfor fulgte ogsaa baade Bædderen, Gasen og Tyren med. Genimod

Aften kom de til et gammelt Huus, hvori Ingen kunde boe, fordi det spøgede. Her indrettede de sig som de bedst havde Lyst. Hanen floi op i Skadegavlen, Bædderen gif ind i Stuen, Tyren lagde sig omme ved Kjøkkendøren, Andriffen snadrede under Vadsken og Gasen floi op ovenpaa denne. Kloffen tolv kom Spøgelsset ind i Stuen, og tænkte paa Ingenting. Strax begyndte Bædderen at buse det, saa at dets Næse sprang op at bløde. Nu rendte det ud i Kjøkkenet hen til Vadsken, for at faae sillet Blodet, men her floi Gasen i Ansigtet paa det, og baskede det om Dreene med Bingerne. Hanen raabte: „Træk mig ham herop! træk mig ham herop.“ Og Andriffen, det forbandede lille Skidt, skreg: „Harde jeg en Kjep, havde jeg en Kjep.“ Over alt dette blev nu Spøgelsset farlig forstrækket, og søgte ud af Kjøkkendøren; men her stod Tyren udenfor og dundrede det i Ryggen. Nu gav Spøgelsset et grusligt Bræ! af sig, rendte ad Marken til, alt hvad det kunde, og kom aldrig mere siden. Men Dyrene blere ved at boe i det gamle Huus.

Katten.

Der var engang en Kat, som skulde fuge Grød. Da saa Grøden var færdig, aad han baade Grøden og Grødstikken og Gryden og Kjarlingen og den trogede Kjæp. Saa gif han sin Bei. Først mødte han en Mand, der kom kjørende med et Læs Tjørne. Da han saae Katten, udbød han: „Kat, Kat dog, hvor Du er bøved!“ (buget). Katten svarede: „Dersom Du ikke tier stille, saa æder jeg Dig;“ hvorpaa han aad baade Manden og Bæsterne og Bognen og Tjørnene. Nu gif Katten videre og kom til fem Karle, der stode og gravede i en Leersgrav. De sagde det Samme til Katten, som Manden havde sagt, og han aad dem med. Saa gif Katten længere frem og mødte en Pige, der havde en Hund med sig. Hun sagde ogsaa: „Kat, Kat dog, hvor Du er bøved!“ Katten svarede: „Dersom ikke Du tier stille, saa æder jeg Dig;“ og saa aad han baade Pigen og Hunden. Men Hunden var ikke saa tøffet; thi da han var kommet ned i Bommen paa Katten, gnavede han Hul og aad sig ud;

og bag efter ham kom alle de Andre; og de ere friske og sunde endnu, jeg snakkede med dem igaar.

En Grævling er dog kun en Grævling.

En Grævling laae gemyttlig i sin Hule,
 Den laae i Snavs, men den laae blødt og godt,
 Den laae paa Luur og skumlede en Smule,
 Den havde paa et Egern Die saa'er.
 Og talte da til det, saa klogt, saa smukt,
 Som nogen Grævling vel kan tale;
 De tale sjeldent, men er Glæben først opluk't,
 Saa gaaer det ogsaa som en Kværn kan male.
 „Hør, bedste Ven! har Du da reent forglemt,
 At Du, saavel som jeg og andre smukke Dyr,
 Har faaet fire Been og altsaa er bestemt
 Til at paa Jorden blive, og Du tyer
 Tilveirs, — det gaaer ei an min Ven;
 Du kom, som jeg, fra Jorden, kom herved igjen,

Du er ei skabt til Høihed eller Blæst,
 Bliv her paa Jorden, det Dig tjener bedst."
 Det lille Dyr opmærksom hørte paa
 Hvad Grævlingen fortalte, saae
 Derpaa medlidende ned fra sit Stade
 Og sagde da: „Hr. Ven! ja, det er Skade;
 Jeg gjerne blev din Kammerat,
 Men nu er det jo saadan fat:
 Vi leve sammen, Du og jeg, i Landet,
 Men Du er Grævling, jeg er noget Andet."

